

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον διὰ τὰ φινίρω-
μεν, ἔχον κάποιαν σχέσιν καὶ μετὸν
δοῦλόν σας.

Προχθές, μετὰ καιρόν, συνήντησα εἰς
τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕνα φίλον μου, πολι-
τευόμενον, χρωκοπημένον προπολλοῦ,
ἀποτυχόντα εἰς δύο-τρεῖς ἐκλογὰς καὶ
ἐκτοτε ἐπιμελῶς τηροῦντα τὸ λάθε
βίωσας καὶ οὐδὲν πράττοντα, διότι καὶ
οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ.

— Αἶ, τί κάνεις, τί γίνεσαι;... τοῦ
λέγω.

Καὶ ἐκεῖνος, μετὰ δοδαρότητα ἀποπε-
φθέντος Βίσημαρκ·

— Καρσοκοπῶ!

Καὶ ἐγὼ τότε·

— Δὲ θὰ ἦτον καλλίτερα νὰ κερδο-
σκοπῇς;...

Καιρσοκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκ τῶν βραβευθέντων ἐν τῇ Φιλαδέλφειᾳ ποιητικῇ διαγωνισμῷ.

ΤΟ ΛΟΓΑΙΟΥΔΑΙ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Ἦτοκα τὴν τύχην μου ἔς τὸ δρόμο·
ἦταν πεντάμορφη κυρὰ
κ' εἶχ' ἕνα κἀνίστρον ἔς τὸν ὦμο,
γεμῆτ' ἀπ' ἀνθὶν δροσερά.

Μὲ χαμογέλο με κυττάζει
καὶ με χαρὰ με χαιρετᾷ,
τὸ κἀνίστρον τῆς καταιδάξει,
κ' ἕνα λουλούδι μου πετᾷ.

Ἦτοτε φεύγει καὶ τὴν χάνω·
μὰ τὸ λουλούδι τάνθηρό
ἀντὶ δροσῆς ἔς τὰ φύλλ' ἀπάνω,
δάκρυα εἶχ' ἕνα σωρό.

Ι. Πολέμης

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀλήθεια, δῖψα τῶν σοφῶν παντοεινῇ,
[γὰρ δένα,
τὰ πλῆθη δὲν ταραζονται καὶ ζοῦνε ξε-
[νοιασμένα,
καὶ ἄλγοι βγάδουν μιὰ φωνὴ λαχτάρας·
[φανέρωσον!
ἀνέδα ἀπὸ τὰ τάρταρα, κατέδα ἀπὸ τ' ἀ-
[στέρια
ἀλήθεια, ἰδέε' ἰγωνατιστοὶ ποῦ ἀπλώνουν-
[με τὰ χέρια
δὲν ἔχουμε ἄλλον πιὸ βαθὺν καὶ μὲν ἀπ'
[τὸν καὶ μὲν σου.

Μὰς φαίνεται πῶς ἄλλοτε σὲ ξεχασμένη
[χώρα
καθάρια σ' ἀντικρύσαμε, σ' ἐγγίζαμε, καὶ
[τώρα
γὰρ σὲ γυρνώντας ψάχνουμε ἔς τοῦ κόσμου
[τὸ σκοτάδι
παρόμοια μετὰ τὴν Διμήτρα, τὴ θεϊκὴ μη-
[τέρα
ποῦ μαυροφόρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐτρέχε νύχτα
[μέρα
κ' ἐγύρευε τὴν κόρη τῆς κλεμμένη ἀπὸ
[τὸν Ἀδῆ.

Ἦτο δὲν εἶσαι τὸ ἄγαλμα ποῦ τοῦ τεχνίτ'
[ἢ χάρι
τὸ σκάλισε χεροπιαστὸ σὲ παριανὸ λί-
[θῳ.

κάλλιο εἶσαι σὺ τὸ σύννεφο ποῦ τὸ θωρεῖ
[τὸ ἴατι
ἔς τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα χίλιας θωριαῖς
[ν' ἀλλάξῃ,
κ' εἶν' ἀπὸ ρόδο, μάλαμμα καὶ γιοῦλι καὶ
[τοπάζι,
κ' εἶν' ἄγγελος καὶ δράκοντας καὶ δένδρο
[καὶ παλάτι.

Ἀλήθεια, δῖψα τῶν σοφῶν, ὄνειρευτὴ παρ-
[θένα
ὁποῦ ποτὲ οἱ στενόμυαλοι δὲν λαχταροῦν
[γὰρ δένα,
κ' ὄνειρα ἂν ἔχουν δὲν θωροῦν ἐσένα ἔς τὰ
[ὄνειρά τους,
γὰρ μένα εἶσαι ἡ ὁμορφιά καὶ μόνη αὐ-
[τῇ ποῦ νοιώθω,
καὶ μόνη αὐτὴ ποῦ κυνηγῶ μ' ἕνα αἰώ-
[νιο πόθο
σὲ στίχους αἰθερόπλαστους, νοῦ καὶ καρ-
[διὰ γεμάτων,

Κ. Παλαμᾶς

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Θάλαμος τῆς νεάνιδος. Κλίνη μικρὰ
μετὰ μεγάλου κωνοπέριου κυανολεύ-
κου. Ἀριστερὰ ἐστὶ καὶ ἐπ' αὐτῆς
ὠρολόγιον. Ἐκείθεν τῆς ἐστίας θύρα. Δε-
ξιὰ παράθυρον μετὰ παραπετασμάτων
κυανολεύκων κλειστὸν· ἐκείθεν δὲ τοῦ
παραθύρου μικρὸν γραφεῖον καὶ ἐπ' αὐ-
τοῦ χαρτοφυλάκιον. Πρὸ τοῦ παραθύρου
τραπέζιον καὶ ἐπ' αὐτοῦ νυμφικὰ ὄψα.
Παρὰ τὴν ἐστίαν δύο καθίσματα ἀντιμέ-
τωπα καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡλωμένη νυμφικὴ
ἐσθῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος στέφανος ἐξ
ἀνθέων πορτοκαλλέας.

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου

ΕΚΕΙΝΗ

(Εἰσέρχεται ζωνρῶς, κρατοῦσα λυχνίαν,
πρὶν δὲ κλείσῃ τὴν θύραν στρέφεται πρὸς
τὰ παρασκήνια καὶ ὁμιλεῖ).

Μάλιστα, μητέρα, θὰ πλαγιάσω τώρα
εὐθύς... εὐθύς... εὐθύς, μείνετε ἡσυχῇ
... καὶ θὰ κοιμηθῶ... θὰ κοιμηθῶ! Κα-
λὴν νύκτα, μητερίτσα μου, καὶ αὐριον
μετὰ τὸ καλόν. (Ἀποστέλλει ἀσπασμόν,
κλείει τὴν θύραν καὶ ἰστάται ἀκίνητος).
Νὰ πλαγιάσω, νὰ κοιμηθῶ (πλάνιάζει εἰς
τὴν κλίνην καὶ ἀποθέτει τὴν λυχνίαν ἐπὶ
μικροῦ τραπέζιου). Νὰ πλαγιάσω, ἐστω,
ἀλλὰ νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἐγγυῶμαι. (Στενά-
ζει). Αὐριον! αὐριον ὑπανδρεύομαι τὸν
κύριον (μετὰ πλείονος οἰκειότητος) Νί-
κον, τὸν μνηστῆρά μου.

Ποῦ νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἐγὼ
αὐριον θὰ εἶμαι νύμφη! Τί μεταβολὴ
πραγμάτων! Θὰ ἔχω ἄνδρα· παράξενον!
ἕνα κύριον ὁ ὁποῖος θὰ με λέγῃ γυναῖκά
του καὶ θὰ μου ὁμιλῇ ἐνικῶς, καὶ ἐγὼ
πρέπει νὰ του ὁμιλῶ ἐνικῶς. Ὡ καὶ πῶς
θὰ το καταφέρω! Τώρα τοῦ λέγω κύριε
καὶ αὐτός μου λέγει δεσποινίς. Ἡ
ἐξαδέλφη μου ἡ Μαρίκα μετὰ ἑνδεκα ἡ-
μέρας τοῦ εἶπε «σὺ», καὶ ὅμως δὲν εἶνε
καμμία δειλὴ... πάντοτε εἰς τὸ σχολεῖον
ἐδραβεύετο εἰς τὴν γυμναστικὴν.

Τώρα θὰ με λέγουν κυρίαν, ὅπως καὶ

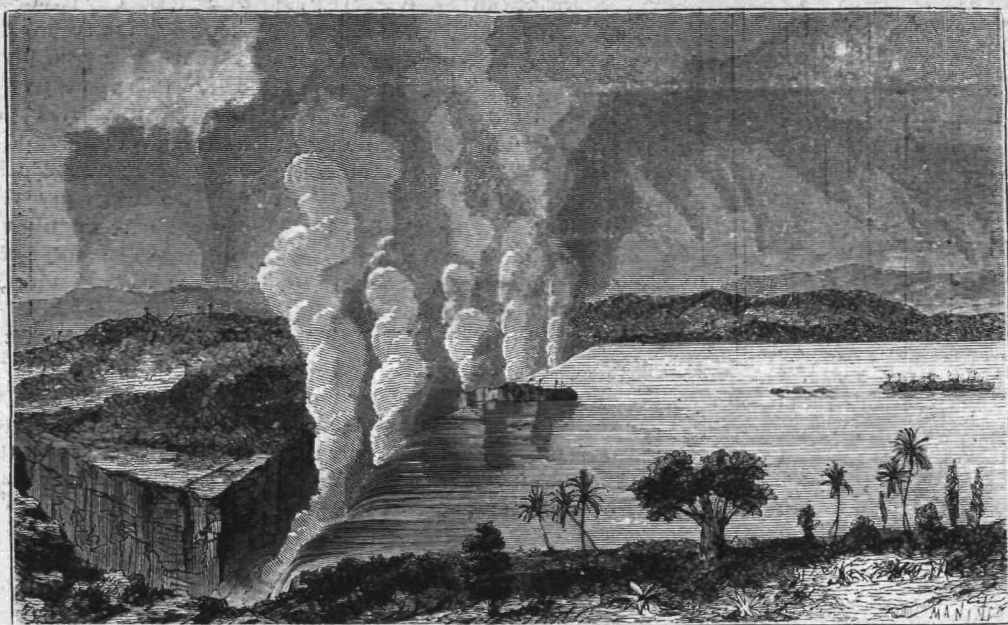
τὴν μητέρα. Ὡ πῶς μ' ἀρέσει! μόνον νὰ
το συλλογίζωμαι κοκκινίζω ἀπὸ τὴν χα-
ράν μου. (ὑποκλίνεται). Κυρία. Τὸν
πρῶτον φάκελον, τὸν ὅποιον θὰ λάβω με-
τὴν ἐπιγραφὴν: Πρὸς τὴν κυρίαν... θὰ
τον φυλάξω εἰς ἀνάμνησιν. (Διορθώνει τὸ
φῶς τῆς λαχνίας). Μὰ τί ἔχει τὸ φῶς;
δὲν φέγγει. (Λαμβάνει ἐκ τοῦ χαρτοφυ-
λακίου διπτυχον μεγάλων ἐπιστολῶν).
Ἐπὶ κρυφὰ ἐν προσκλητήριον τοῦ γά-
μου. (Ἀναγινώσκει). «Ὁ κύριος καὶ ἡ
κυρία... λαμβάνουσι τὴν τιμὴν τὰ κα-
λέσασιν ἡμᾶς εἰς τοὺς γάμους τῆς δε-
σποινίδος...». Δεσποινίδος... εὐτυχῶς
αὐριον τέλος πάντων παίρνει τέλος καὶ
αὐτὸ τὸ δεσποινίς. (Ἐξάγει ἐκ τοῦ
χαρτοφυλακίου τεμάχιον χαρτίου καὶ βλέ-
πουσα αὐτὸ γελά). Νὰ καὶ τὸ περιήγητον
πρόδότημά μου, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν κα-
τάρθωσα νὰ λύσω. Ἡμεθα δεκαοκτὼ μα-
θήτριά εἰς τὴν τάξιν καὶ ἐγὼ ἡμῖν ἡ
δεκάτη ὁγδόη. Καὶ τί δὲν ἦκουσα ἀπὸ
τὴν διδασκάλισάν καὶ τὰς συμμαθητριάς
μου! (Ἀναγινώσκει): Ὑλοτόμος κόπτεται 1
δένδρον εἰς 2 ἡμέρας· πόσα δένδρα θὰ
κόψωσιν 620 ὑλοτόμοι εἰς 33 ἡμέρας;...
Μοῦ το ἐξηγήσαν ὅτι εἶνε εὐκολώτατον
καὶ ἀπλούστερον... ἀλλὰ τὰ μαθηματικὰ
ἐγὼ τὰ εἶχα κουμπάρων. Καὶ μάλιστα τὸ
εἶπα εἰς τὸν ἄν... ἄνδρα μου· εἰμπαρῶ
πολὺ καλὰ νὰ τον εἰπῶ ἄνδρα μου, ἀφ'
οὗ αὐριον θὰ εἶνε, καὶ ἔπειτα τώρα εἶμαι
μόνη μου ἐδῶ, ψυχὴ δὲν μ' ἀκούει. Τοῦ
εἶπα λοιπόν: «Σεῖς θὰ κρατῆτε τοὺς
λογαριασμούς, διότι ἐγὼ δὲν θὰ τα κατα-
φέρω».

(Βλέπουσα τὸ νυμφικόν). Τώρα θὰ φορέσω
πρῶτην φορὰν ὁλόλευκον φόρεμα χωρὶς
ταινίας χρωματιστάς. Μοῦ πηγαίνει ἐξαί-
στια. Ἄν καὶ ἡ κυρία Ἰουλίττα ἐπιμένει ὅτι
πηγαίνει καλλίτερα ἔς τὰς μελαχροινές...
διότι ἡ κυρία εἶνε μελαχροινὴ... Νὰ καὶ
ἡ ἀνθοδέσμη μου καὶ τὰ στέφανα. (Κρατεῖ
τὸν στέφανον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς).
Λαμπρά!... καθὼς εἶμαι ξανθὴ, μοῦ πη-
γαίνει θαυμάσια. Ἀλλὰ διατί τάχα αἱ
νύμφαι φοροῦν ἄνθος πορτοκαλλέας; Τέλος
πάντων εἶνε ἔθιμον... Ἀχ! τί ἔχει πάλιν
αὐτὸ τὸ εὐλογημένον τὸ φῶς κάμνει καί-
τραν! (Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει ἅπαξ) Ἀ!
τρεῖς ἡμῖς, εἶνε δυνατόν; Ναί!... Ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁμιλήσαμεν ἀρκετὴν
ὥραν μετὰ τὴν μητέρα καὶ ἐχωρίσθημεν ἀρ-
γὰ· ἦτο μία ὅταν ἦλθα ἐδῶ. Ὡστε δύο
ἡμῖς ὥρας κάθημαι καὶ φλυαρῶ, χωρὶς
νὰ καταλάβω πῶς ἐπέρασεν ἡ ὥρα. Πρέ-
πει καὶ νὰ πλαγιάσω, καὶ γρήγορα γρή-
γορα.

Δὲν μου φαίνεται τώρα παράξενο διατί
τὸ φῶς... (Διορθώνει τὴν λυχνίαν). Καί-
μένη λάμπα μου, θὰ σ' ἀφήσω... Μὰ δὲν
εἰσεύρω ἀπόψε πῶς μου φαίνεται τὸ δω-
μάτιόν μου, τὰ ἐπιπλά μου, τὰ πάντα...
τὰ βλέπω καὶ μ' ἐρχεται νὰ κλαύσω, μοῦ
φαίνονται πλέον ὡς ἀναμνήσεις. (Μακρὰ
σιωπία). Ἀλλὰ δὲν πλαγιάζω καὶ κοι-
μάται; τί θὰ εἰπῇ ἡ μητέρα ἂν με ἰδῇ
ἀγρυπνισμένην. (Ἐκβάλλει τὴν ζώνην τῆς)
Σὰν νὰ ἔχω πυρετόν... εἶμαι ὅλη ἀνυσυ-
χία. Ἀχ! καὶ νὰ ἦτο ἐδῶ ἡ μητέρα νὰ
μου ἔλεγε τίποτε, θὰ ἐδίδεν ὀλίγον ὁ
νοῦς μου. Ἀλλὰ τώρα κοιμάται... ἄρα

ΑΘΩΟΤΗΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΣ

ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ — “ΜΟΖΙ ΟΑ ΤΟΥΝΤΑ,,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΛΣΑΤΙΑΣ — ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ

Καλλιτεχνία — Είκων Γουσταύου Βρυών.

γε νά κοιμάται; Τὸ πρῶτ' ἐκλαίει... Θά με στερηθῇ καὶ θά τὴν στερηθῶ. "Α! ὁ γάμος δὲν εἶνε παίξε γέλασε, δὲν εἶνε μόνον ἀλλαγὴ τοῦ δεσποινίς καὶ τοῦ κυρία. Ἀλήθεια! κυρία θά εἶμαι αὐρίον. (Μιμουμένην). Καὶ πῶς ἔχετε κυρία; Πολὺ καλά, κυρία. — Θά κάμετε κἀνὲν ταξείδιον, κυρία; — Μάλιστα, κυρία. — Καὶ δὲν φοβεῖσθε, κυρία, τὰ ταξείδια; — "Ω! κυρία, τρελλαίνομαι.

Καὶ οὕτω πῶς ἐξακολουθοῦν καὶ ὁμιλοῦν μίαν ὥραν· καὶ ἔπειτα πάλιν: — Κύριε, κυρία! — κυρία, κύριε καὶ ἀποχωρίζονται.

Παρανυμφὸς τοῦ γαμβροῦ θά εἶνε ὁ συνταγματάρχης Κ***. Ἀρά γε θά φορῇ αὐρίον τὴν μεγάλην στολὴν του; Πῶς το ἤθελα νά φορῇ καὶ τὰ παράσημά του! καὶ θά εἶνε πολλοὶ προσκεκλημένοι... Τί εὐμορφά που θά εἶνε!... Ἐφοδοῦν μὴπως βρέχη, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχαμεν λαμπρὸν καιρὸν.

"Αρά γε τί νά συλλογίζεται αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐκεῖνος;... Διότι καὶ αὐτὸς ὅπως ἐγὼ δὲν θά κοιμᾶται... "Ω! καὶ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω τί θά ἐδίδα ἂν ἦτο δυνατόν νά μάθω τί σκέπτεται (Πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζιον σὺννοους). Πέρυσι — σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν — ὅχι ὀλίγον ἐνωρίτερα, ἤκουσα νά λέγουν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λαχώρα ἐχώρισαν. Ἡρώτις διατί, — καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ, — καὶ μου εἶπον διότι δὲν ἠγαπῶντο πλέον. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νά παύσῃ τις νά ἀγαπᾶται καὶ νά ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ ἀπαξ γίνῃ σύζυγος; Πῶς γίνεται αὐτό;... Μήπως παύει τις νά ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του; — Καὶ μοῦ το εἶπον μὲ τόσῃν ψυχρότητι καὶ ἀφέλειαν ὥς νά ἐλέγον "Εχώρισαν διότι εἶχον νά κάμουν ἐκδρομὴν εἰς δύο διάφορα μέρη. Ἐγὼ δὲν εἰσεύρω, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε δυνατόν νά ἀγαπᾷ τις καὶ νά ἀνταγαπᾶται χθές, καὶ νά μὴ ἀγαπᾶται σήμερον. Αὐτὸ κἀπὼς τὸ ἐννοῶ· ἀλλὰ νά χωρισθοῦν; τοῦτο θά γίνεταί πολὺ σπανίως, διότι εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον πρᾶγμα... — Ἐμὲ μου φαίνεται τρέλλα... Εἶνε ὥς νά ἀνέβῃ τις μὲ τὸ ἀερόστατον, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν ὑψηλὰ νά ἐσχίσε μόνος του τὴν σφαῖραν. Μὰ τότε λοιπὸν διατί τάχα νά ἀναβῇ!... Ἀς μὴ ἀνέβαινε κἀν....

Ἡ μητέρα δὲν μου εἶπε ὅμως τίποτε περὶ τούτου τοῦ πράγματος... Διότι θά εἶδεν ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος κίνδυνος... Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀνδύχῳ, αὐτὴ ἡ βρωμοῖδέα μὲ βασανίζει. Ἀνίσως συμβῇ καμμίαν φορὰν νά παύσῃ καὶ ἐκεῖνος νά μ' ἀ... (Ἰστάται σὺννοους). Πῶς νά το προγνωρίσω; (Λαμβάνει ἀπὸ τοῦ τραπέζιου περιδέριον ἐκ πολυτίμων λίθων). "Α! τὸ περιδέριον τοῦτο εἶνε ὅλον περὶ σέδες. Μοῦ ἔχουν εἰπῇ ὅτι ὁ περὶ σέδες εἶνε θαυμάσιος λίθος· ἀλλάζει χρῶμα κατὰ τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ἐκείνου ὁ ὁποῖος τὸν φορεῖ· ἂν ζῇ εὐτυχῆς, γίνεται γαλάζιος· γίνεται πράσινος, χλωμός καὶ τέλος πάντων βαγίζει, ὅταν ζῇ δυστυχῆς... ὅταν παύσῃ νά τὸν ἀγαποῦν. Ἀς ἰδοῦμεν λοιπὸν... (Παρατηρεῖ τὸ περιδέριον περιχαρῆς). Εἶνε γαλάζιοι, γαλάζιοι! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀνόν-

τος ἄνθρωπος; Αὐτὸ τὸ περιδέριον εἶνε ἀμεταχείριστον, δὲν το ἐφόρεσε ἀκόμη κανεὶς, καὶ πρέπει νά το φορέσῃ μερικὸν καιρὸν.

Ἐγὼ ὅμως ἤθελα τώρα εὐθὺς νά πληροφορηθῶ ἐάν... (Ταπεινῇ τῇ φωνῇ) ἐάν θά ἐξακολουθῇ νά μ' ἀγαπᾷ πάντοτε. (Πληττει τὸ μέτωπόν της ὡς σκεπθεῖσά τι). "Α! ἂν εἶνε ζυγὰ ἡ ἀπόκρισις θά εἶνε "Ναί,,... καὶ ἂν εἶνε μονά!... Ἀς μετρήσω λοιπὸν. — Δύο, τέσσαρα... "Ω! δὲν τολμῶ ἴσως δὲν κάμνω καλὰ νά πιστεύω εἰς τοιαύτας ἀνοησίας! Τέλος πάντων ἀδιάφορον, ἐγὼ θά ἡσυχάσω... ἐάν εἶνε ζυγὰ... καί, μὰ τὸ ναί, ἐάν εἶνε μονά, δὲν θά δώσω καμμίαν σημασίαν. (Ἀριθμεῖ). Δύο, τέσσαρα, ἕξ, ὀκτώ... "Ω! ἡ καρδιά μου πάλαι... ἂν εἶνε ἐνδεκα ἢ δεκαπέντε, ἢ δεκαεννέα, ἢ!... (Ἀριθμεῖ) δέκα, δώδεκα, δεκατέσσαρα, δεκαῆξ... (Μετὰ χαρᾶς) δεκαοκτώ! — Δεκαοκτώ! ζυγὰ! θά μ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε! Δεκαοκτώ, ὦ! τί εὐτυχία! (Καταφιλεῖ μετὰ παραφορᾶς τὸ περιδέριον). Δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! δεκαοκτώ! — Τώρα προσοχὴ μὴ σπάσῃ καμμία πέτρα, διότι τότε θά μείνουν δεκαεπτὰ! — Δεκαοκτώ! μὰ τί φόβον εἶχα ὅταν ἐμετροῦσα (Μετὰ θάρρους) καὶ τώρα... (Τετραγαμμένη καὶ καταπεποννημένη). "Ω! τώρα δὲν εἰσεύρω τί ἔχω... "Ολοὶ αὐτοὶ οἱ φόβοι, ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐλπίδες, ὅλαι αὐταὶ αἱ συγκινήσεις... ἄχ! ἐπιάσθῃ ἡ ἀναπνοή μου... ἔσκαθα... θέλω ἀέρα, ἀέρα!... Κῦταξε ἀνοησία! καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ παράθυρον νά πᾶρω ἀέρα;

(Ἀποσύρει τὰ παραπετάσματα, καταφωτίζεται ὁ θάλαμος). "Α! θεέ μου!... πῶς; εἶνε ἡμέρα!... (Ἀνοίγει τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου). Καὶ τὰ πουλάκια ἐξέπνυσαν... Μὰ τί ὥρα εἶνε λοιπὸν! (Πλησιάζει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ βλέπει τὸ ὥρολόγιον ἐκθαμβός). Ἐξ ἡ ὥρα! — "Ω! Μὰ λοιπὸν ὅχι αὐρίον, ἀλλὰ σήμερον... σήμερον γίνεται ὁ γάμος... σήμερον!... γελῶ καὶ κλαίω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου... Καὶ τώρα θά ἐλθῇ ἡ μητέρα νά μ' ἐξυπνήσῃ! Τὴν καίμεν τὴν μητέρα! Θά εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου θά ἐλθῇ νά μ' ἐξυπνήσῃ. (Φέρει τὸ μαντίλιον εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ καταστέλλει λυγρὸν ἔμφαινοντα πόθον τοῦ παρελθόντος καὶ χαρὰν διὰ τὸ μέλλον. Ἐπεὶτα ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπει εἰς τὸν καθρέπτην). Λοιπὸν εἶμαι εὐμορφότατη ὅπως ἀρμόζει εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, δὴλα δὴ χλωμή καὶ τὰ μάτια κατακόκκινα. — Καὶ ἂν μ' ἐρωτήσουν, θά ἀποκριθῶ ἀπλῶς ὅτι δὲν ἐκοιμήθην καλὰ. Καὶ εἶνε φυσικὸν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου νά μὴ κοιμᾶται τις... (Ἀναλαμβάνει τὸ περιδέριον καὶ το κατασπάζεται ἐπανειλημμένως). Δεκαοκτώ! ὦ! τί εὐτυχία! τί χαρὰ! δεκαοκτώ!,,

(Μιμουμένην)

..φ

Ὑπάρχει τι ταπεινότερον τοῦ νά ὁμιλῇ τις ταπεινῶς περὶ ἑαυτοῦ; Ὑπάρχει. Τὸ ποῖον; Τὸ νά μὴ ὁμιλῇ παντελῶς περὶ ἑαυτοῦ.

Ὅταν ὁ νοῦς εἶνε ἐλαφρὸς, ἡ καρδιά δὲν εἶνε πολὺ βαθεῖα.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ συνδαιτυμόνες εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ πολλῆς ὥρας, ἡμίσεια δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνῃ. Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἔμενεν ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ δύο ἀλλωνφίλων, Σέργιου Νικολάεβιτς καὶ Βλαδίμηρου Πέτροβιτς· ἐσήμανε τὸν κῶδωνα καὶ διέταξε νά παραλάβωσι τὰ ὑπολοιπα τοῦ δείπνου.

— Λοιπὸν ἀπεφασίσθη, εἶπε χωνόμενος βαθύτερον εἰς τὴν καθέδραν του καὶ ἀνάπτων διγάρον. Ἐκαστος ἡμῶν ὀφείλει νά διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου ἐρωτός του. Σὺ θά ἀρχίσῃς πρῶτος, Σέργιε.

Ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, ἀνὴρ στοργυλίας, ξανθός, ἔχων τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐξωγκωμένον, ἀπέβλεψε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ἔπειτα δὲ ὑψώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὀροφὴν.

— Ἐγὼ δὲν ἐδοκίμασα πρῶτον ἐρωτα, εἶπε τέλος, ἐγὼ ἤρχισα εὐθὺς ἀπὸ τὸν δεύτερον.

— Καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἀπλούστατα. Ἦμιν δεκαοκτὼ ἐτὼν ὅτε κατὰ πρῶτον ἐρωτεύθην χαριεστάτην νεάνίδα, καὶ τὴν ἐρωτεύθην ὥς ἐάν ἦμιν πεπειραμένος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ὅπως βραδύτερον συνέβη νά ἐρωτευθῶ ἄλλας. Ἀληθῶς εἰπεῖν ἐρωτεύθην μόνον πρῶτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἐξαετῆς τὴν νιανιά μου (τὴν τροφόν). Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι ἐκτοτε εἶνε πολλὰ ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' ἑκάστα τῶν σκέψεών μας ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς μνήμης μου· ἀλλὰ καὶ ἂν τα ἐνθυμούμην, τίς θά εἶχεν ὀρεξίν νά τα ἀκούσῃ;

— Λοιπὸν τί νά γίνῃ; εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Οὐδὲ ἐγὼ ἔχω νά διηγηθῶ τι ἄξιον λόγου περὶ τοῦ πρώτου ἐρωτός μου, διότι δὲν ἠγάπησα καμμίαν ἄλλην, πρὶν γνωρίσω τὴν Ἀνναν Ἰβανόβναν, τὴν σπουδαίαν γυναῖκά μου. Τὰ τοῦ γάμου μας διεξήχθησαν ἀθορύβως καὶ ἀνευ συγκινητικῶν ἐπισοδείων, διότι οἱ γονεῖς μας μᾶς εἶχον προαρραδωνίῃ, καὶ εὐθὺς εὐθὺς ἤρρεδεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐστεφανώθημεν ἀνευ πολλῶν ἀναβολῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅς ἐδιηγήθην τὰ κατ' ἐμὲ συντομώτατα. Σὰς ὁμολογῶ δέ, κύριοι, ὅτι, ὅταν ὑπεκίνησα τὸ ζήτημα τοῦ νά διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν πρῶτον ἐρωτὰ μας, ἐπερίμενα κατὰ τι ἀπὸ ὁσῶς τοὺς ἀγάμους, δὲν λέγω ἡλικιωμένους, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πάλιν ὁλῶς διόλου νέους. Σὺ ἴσως, Βλαδίμηρε Πέτροβιτς, ἔχεις νά μας διηγηθῇς περὶ τοῦ προκειμένου ἀξιῶν τι λόγου.

— Ὁ πρῶτος μου ἐρως εἶνε πράγματι ἀναμνησθέντος μετὰ σπουδαίων ἀσυνήθων, ἀπεκρίθη μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, ἀνὴρ ὡς τέσσαρα-κοντούτης, ἔχων κόμην μέλαιναν ὑπολειπάζουσαν.

— "Α! ἀνεφώνησαν μὲ φωνῇ ὅτε οἰκοδεσπότης καὶ ὁ Σέργιος Νικολάεβιτς, τόσον καλλίτερα... Λέγε.

— Ἐστὼ... ἡ μάλλον ὅχι δὲν λέγω, διότι δὲν εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νά διηγούμαι, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἡ διήγησίς μου